

BRAILLE - BLOG

Een selectie van blogs die eerder
online zijn verschenen

Ellen Koudijs-Siebel

WWW.BESTELMIJNBOEK.NL

© 2023, Ellen Koudijs-Siebel

Ontwerp omslag: Myrthe Meijnaar

ISBN 978-94-6247-308-9

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Voorwoord	4	5 IN BEWEGING	
		Stuur mij maar het bos in	50
1 MOEDERSCHAP		Waterskiën	52
Een tweede natuur	8	Een simpel stickertje maakt	
Langs de lijn	10	het verschil	54
Ommekeer	12		
Een moeder met rafelrandjes	14	6 ZO DOE IK DAT	
Prachtige pubers	16	Braillepuzzel	58
Vergeten verschil	18	Gemakzuchtig of strategisch?	60
		Jong geleerd is oud gedaan	63
2 WAT ZIE JIJ?		Te pakken!	65
Voor je eerste indruk krijg			
je nooit een tweede kans	22	7 HERINNERINGEN	
Bedrijfskleding	24	Tweehonderd kilometer van huis	68
Kle(u)ren maken de vrouw	26	Tastbare herinneringen	70
		Topo-gevoel	72
3 ONDERWEG		De held op sokken	74
Wie begeleidt nu wie?	30	Van puber tot (bijna) Sarah	76
Er is altijd wel iemand	32		
Vragen naar de bekende weg	35	8 DIE STOMME BEPERKING OOK	
		Ik een beetje meer dan jij	80
4 DE WERK JUNGLE		Verdoezelen	83
Je beperking als verdienmodel	38	Schemergebied	85
Blinde ambitie	40	Soms voel ik me ineens!	87
Van de Gooise bossen naar			
de grote stad	44		
Van het kastje naar de muur	46		

VOORWOORD

Sinds 2015 schrijft Ellen Koudijs-Siebel om de paar weken een blog over iets wat ze de dagen ervoor heeft meegemaakt of wat haar de laatste tijd bezighoudt. Het bijzondere van de blogs van Ellen is dat ze niet alleen erg leesbaar zijn, maar ook herleesbaar. Ze hebben namelijk kwaliteit.

Dat komt niet in de laatste plaats doordat Ellen in slechts een paar zinnen een situatie of gebeurtenis zo scherp kan neerzetten, dat je deze onmiddellijk herkent. Sterker nog, dat je er zelf bij was of, zoals een collega van mij opmerkte, je tijdens het lezen zelf even Ellen bent.

Dat Ellen niet kan zien, speelt vast ook een rol bij die kwaliteit. Ellen kan op basis van een beperkte hoeveelheid informatie al een voorstelling maken van de situatie. Ze kan zelf details invullen of weglaten naar gelang dat uitkomt. En waar mensen die goed zien zich ook vaak door hun ogen voor de gek laten houden, krijgt Ellen mee wat er werkelijk speelt.

Ellen schrijft over situaties en gebeurtenissen die we allemaal zelf ook dagelijks meemaken. De scherpzinnige observaties die zij met ons deelt, bieden ons niet alleen het perspectief vanuit de vrouw die zij zelf is, maar laten ons ook nadenken over ons eigen perspectief. Wat maakt die observaties zo raak? Laatst bedacht ik dat zij 'participerende observatie' weet te combineren met 'niet-participerende observatie'. In het eerste geval doe je mee in de situatie, mis je geen details, maar zijn je observaties minder objectief. In het tweede geval observeer je meer van een afstand, waardoor je niet alles meekrijgt, maar je observaties objectiever zijn.

Maar waarom zou je proberen het geheim van Ellens blog te ontrafelen als je ze ook gewoon kunt herlezen? Dat is kwaliteit.

Joost Heutink

1

MOEDERSCHAP

EEN TWEEDE NATUUR

SEPTEMBER 2017

Als blinde moeder verlopen dingen net even anders. Soms schiet het schaamrood me naar de kaken, maar dit keer gloeide ik van trots! Vorige week deden onze beide zoons mee aan de kidsrun van Hoogland. Veel mensen, een modderig weiland en voor mij een onoverzichtelijke situatie. Omdat ik alleen thuis was met de jongens, gingen we er samen heen met een vriendin van mij en haar zoontje die ook mee deed. De zon scheen, veel bekenden van school en uit de buurt en prima prestaties van alle drie de jongens.

Vermoeid en tevreden, liepen we na de wedstrijd richting huis. Het laatste stuk liepen we met zijn drietjes. Een bekende route die ik kan dromen. Vooral de jongste was moe van het rennen, daarom besloten we dat zij vast op de fiets vooruit zouden gaan, die de oudste bij zich had. Gewapend met de huissleutel fietsten ze vrolijk bij mij vandaan. Dingen roepend als: "dag lieve mama, tot zo." En "Doe je voorzichtig?" Op mijn gemak wandelde ik verder. Ergens halverwege hoorde ik opeens een bekend kuchje. Heej, dacht ik, waarom staan ze daar te wachten? Voor ik bij ze was, kreeg ik het antwoord al: "Mam! Je moet even hier langs lopen. Precies op de plek waar jij altijd oversteekt ligt hondenpoep op de stoep."

Deze oplettendheid en zorgzaamheid trof me. Met een big smile vervolgde ik mijn weg naar huis. Blij dat ik zonder poep onder mijn profielzolen mijn weg kon vervolgen. Thuis complimenteerde ik ze enthousiast met deze oplettende, 2e natuur. Mijn complimenten werden in de wind geslagen. "Logisch toch mam, jij ziet het niet liggen en wij wel." Mijn kinderen zijn zeker niet mijn ogen, maar in dit soort situaties ben ik blij dat ze dat soms uit eigen beweging wel willen zijn.

LANGS DE LIJN

MEI 2017

Mijn beide zoons doen aan sport. Sportvelden liggen meestal zo dat ze niet of lastig bereikbaar zijn voor mij. De functies die van ouders verwacht worden bij een sportvereniging, zijn ook al niet echt voor mij weggelegd. Coachen, rijden naar uitwedstrijden, bardienst, scheidsrechters, ik zie het niet gebeuren. Meefietsen naar training en kijken bij een wedstrijd horen dus bij de dingen die papa doet bij ons thuis.

Natuurlijk toon ik graag mijn interesse en betrokkenheid. Ik vraag hoe het was, praat met ze over winnen en verliezen en ken de namen van teamgenoten. Af en toe ga ik mee als ze thuis spelen. Al strijden langs de lijn mijn eigen gevoelens met elkaar. Op geluid een sportwedstrijd volgen, is vrij kansloos. Aanwezig zijn is hier belangrijker dan het echt volgen. "Heel goed gedaan!" roept de coach tegen een van de kinderen in het veld. Laat dat nou net die van ons zijn.... Toch jammer dat ik die mooie actie dan niet gezien heb. Hoeft van mij trouwens niet eens een mooie actie te zijn. Gewoon zien hoe je kind over het veld rent, plezier heeft of juist heel erg baalt, daar zou ik wat voor over hebben.

Ach, het gaat ze erom dat ik er ben. Hier sta langs de lijn. Of toch niet? Afgelopen zondag speelde onze jongste zijn tweede, echte handbal wedstrijd thuis. Of ik kwam kijken. Zo gezegd zo gedaan. toen we vlak bij de vereniging van de tandem stapten zei hij ineens: "Oh, mama dan gaan al die kinderen uit mijn team en de ouders natuurlijk weer naar jou kijken. Echt heel interessant hoor zo'n blinde moeder." Uit de manier waarop hij het zei, was duidelijk af te leiden dat hij daar niet zo blij mee was. Hij had daar duidelijk nog helemaal niet aan gedacht toen hij vroeg of ik kwam kijken. Schaamte, gene, niet willen opvallen, net zo zijn als de anderen? Geen idee welke van deze het dit keer was. Na afloop besloot ik het hem toch nog even te vragen. "nee, de anderen hadden niet uitgebreid naar mij gekeken", vertelde hij. En hij was blij dat ik erbij was geweest. Komend weekend wil ik bij hockey langs de lijn gaan staan van onze oudste. Misschien toch maar even vooraf aan hem vragen of hij dat een goed idee vindt.

OMMEKEER

SEPTEMBER 2019

Van de week ging je voor mij staan, ineens konden we elkaar recht in de ogen kijken, nou ja jij mij, ik zag er helaas niet zoveel van. Onze neuzen raakten elkaar. Jouw zomerjas past mij en mijn jas is jou niet meer te groot. Jouw voeten zijn de mijne al minstens drie maten voorbij gegroeid. Een onbewaakt moment. De laatste vakantiedag waarop we de gehuurde tandem gingen inleveren. Een krakkemikig ding nog geen schaduw van die prachtige hybride tandem die thuis in de schuur staat. Die hybride tandem helemaal op maat gemaakt voor mij en mijn man van 1.98 m en dus hoog. Jij vraagt steeds wanneer je voorop mag, maar dat past nog niet.

Nu greep je je kans. Deze huurfiets was veel lager. Jouw fiets gaf je aan je vader en ineens zat jij voorop de tandem en fietste weg. Weg met mij. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Welke jongen van 14 fietst er nu met zijn moeder achterop. Een moeder die geen andere keuze heeft dan meetrappen en volgen. Het was zo vanzelfsprekend dat ik vergat er over na te denken. Het markeerde het begin van de ommekeer. Waarin je kind ineens langer is dan jij, zijn ouder, jij niet je kind mee neemt, maar hij jou en het moment waarop je je realiseert dat er echte veranderingen opkomst zijn.

Vermoedelijk is dat ommekeer moment voor mij iets eerder dan voor mijn goedziende mede-moeders. Blind vertrouwen op een van je zoons die de huur tandem door de straatjes stuurt. Het voelt nog erg onwerkelijk! Gelukkig vroeg hij me nog geen uur later, wat hij aan zou trekken en of ik even wilde helpen met zijn tas inpakken. Moeder blijf je altijd. Gelukkig maar!

EEN MOEDER MET RAFELRANDJES

FEBRUARI 2019

Iedereen mankeert wel iets. De een kan 's nachts niet slapen, de andere voelt zich vaak somber en weer een ander heeft scheve tanden. Als je verder kijkt, heeft iedereen wel ergens een rafelrandje. Is het niet direct dan vaak wel in de omstandigheden, gescheiden ouders, zieke zus of honderd keer verhuisd. De orde grote maakt niet uit. Ook ik heb rafelrandjes al vind ik zelf dat die wel meevallen. De hamvraag is, wat doe je met je rafels? Leg je er de nadruk op, heb je er last van of vergeet je ze vaak.. Voor mij geldt alle drie. De nadruk wordt er vanzelf opgelegd. Ik heb aanpassingen nodig, loop met een stok en mensen willen er van alles over weten. Ik heb er ook dagelijks "last van", hoewel die last voor mij de normale situatie is. En omdat het mijn gewone situatie is, vergeet ik het vaak.

Laatst interviewde mijn nichtje mij voor haar opleiding. Haar vragen gingen over mijn moederschap. Een van haar vragen was: "Wat is het mooie aan het zijn van een moeder met een beperking?" Daar moest ik even over nadenken. Het moederschap is sowieso mooi, zitten daar nu extra mooie kanten aan omdat ik niet kan zien of mis je juist van alles?

Ik bedacht me twee mooie kanten. Ten eerste krijg ik de wereld te zien door de ogen van mijn kinderen. Wat zij vertellen is wat er is. Ik kan niet controleren of wat ze vertellen klopt of volledig is. Ik heb er simpelweg geen oordeel over. Daardoor kan ik helemaal mee gaan

in wat zij zien. Als zij vertellen dat ze een krokus boven de grond zien komen, dan is dat het beeld. Ik zal nooit weten of de krokus naast zwerfafval stond of naast een nog veel mooiere bloem. En neem het dus zoals het komt. Ten tweede leren mijn kinderen van jongs af aan dat mensen niet perfect hoeven te zijn. Dat imperfectie voor- en nadelen heeft. Dat je van gebreken kan balen, maar dat er altijd oplossingen zijn. Dat je kijkt naar hoe het wel kan. Bovendien beoordeel ik nooit iemand op zijn uiterlijk. Het gevolg is wel dat ik me niet zo druk maak over imperfecties van anderen.

Het valt mij daarom misschien des te harder op hoeveel nadruk er tegenwoordig wordt gelegd op de rafelrandjes. Het rafelrandje wordt te pas en te onpas ingezet als verklaring voor het afwijkende gedrag of het uitblijven van resultaat. Volgens mij zou je beter andersom kunnen kijken. Welke kracht schuilt er achter het rafelrandje.

Iemand die dyslectisch is, kan heel goed beeldend denken en is vaak creatief. Iemand die een andere afkomst heeft, kan super goed schakelen tussen twee werelden. Iemand die niet kan zien, wordt niet afgeleid door visuele prikkels. En zo kan ik nog wel even doorgaan. Waarom zetten we die imperfecties zo weinig positief in? Het doet me denken aan de song van John Legend: "all of me, loves all of you, love your curves and all your edges, all your perfect imperfections." En zo is het. Mijn kinderen houden van mij inclusief mijn rafelrandjes. Dat is het mooie van het moederschap.

PRACHTIGE PUBERS

MAART 2022

Mijn man is een weekje skiën dus wij zijn met zijn drieën thuis. Niet nieuw, want dat hebben we al vaker gedaan. Toch ben ik verrast. Door corona was de vorige keer minstens 3 jaar terug. Wat zijn onze jongens zelfstandig geworden. Ineens zijn taken in huis al uitgevoerd voor ik er überhaupt aan gedacht heb. Ook merk ik dat ze zich soms te verantwoordelijk voelen voor mij, niet nodig natuurlijk, maar wel ontroerend. Dan weer kruipen ze naast mij in ons grote bed en willen ze dat ik een beslissing voor ze neem.

Prachtig die pubers, je weet nooit helemaal waar je aan toe bent. De ene keer word je advies meteen in de wind geslagen. "Dat weet ik heus zelf wel." De andere keer merk je dat ze nog lang niet volwassen zijn.

Wanneer een vriendin komt eten, scheppen zij keurig het eten voor iedereen op, schenken drinken in en ruimen later de tafel af. Voorbeeldig gedrag. Als ik een paar dagen later 's avonds terug kom van yoga, is alles nog precies zoals ik het heb achtergelaten. Niks even helpen..... te druk met hun spelletjes op een of ander scherm.

Weer een dag later springen ze zonder vragen bij als de boodschappen worden bezorgd. Of zou dat komen omdat er lekkers bij zit?

Toen ze klein waren, zag ik best op tegen het krijgen van pubers in huis, nu ze puber zijn, kan ik me die kleintjes haast niet meer voorstellen. De schaamte voor hun blinde moeder is inmiddels voorbij, al blijft het een dingetje. Tegenwoordig krijg ik gewoon snoeihard commentaar: "Mam, je hebt zitten knoeien met de yoghurt, dat ga ik echt niet opruimen hoor!" of "Kijk toch eens uit waar je loopt, je weet nou toch wel dat daar een afstapje is."

Zware stemmen, onstilbare eetlust, ongeïnteresseerdheid, impulsiviteit, maar vooral slungelige lijven die komen knuffelen met hun moeder. Heerlijke pubers, waar ik elke dag van geniet.

VERGETEN VERSCHIL

JANUARI 2018

Ik vergeet het verschil. Het is zoiets waar ik me nooit zo mee bezig houd. Het heeft trouwens weinig zin om er steeds aan te denken, want het staat vast. Deze week, waarin ik een weekje alleen thuis ben met de jongens, is zo'n moment waarop het opduikt. Afgelopen maandag liep ik in de stromende regen met de jongens van BSO naar huis. Naast de regen waaide het flink. Ik moest mijn paraplu dus stevig vasthouden. Om dat zo effectief mogelijk te doen hield ik hem tegen de wind in schuin voor me. Ineens hoor ik de jongste die naast me onder de plu liep zeggen: "hè mama, zo zie ik niks." "O ja, dat is waar ook", gierde ik het uit. "Bij mij werkt dat altijd heel goed om niet al te veel regen in mijn gezicht te krijgen."

De volgende ochtend bij het ontbijt bleek er de avond ervoor een beker de vaatwasser te hebben gemist. Even rond kijken of er nog ergens iets van vaat staat, is lastig. Niet dat het erg is en het zal anderen vast weleens gebeuren. Maar het zijn van die kleine momentjes waarop het verschil zich aandient. Het verschil van werkende en niet werkende ogen.

Of dat moment van de week in het restaurant. We waren klaar en wilden afrekenen. De aandacht trekken van een serveerster. Blijkbaar kan mijn oudste zoon dat een stuk effectiever dan ik. Want ineens hoor ik hem vragen: "Mevrouw, mogen we misschien afrekenen?" Het voelt heel dubbel. Aan de ene kant trots. Kijk, hij wordt al heel zelfstandig. Aan de andere kant voelt het als de onbeholpen blinde moeder. "Dat was mijn tekst." Mijn kinderen zijn zelfstandig. Niks mis mee, zo ben ik zelf ook groot gebracht.

En toch..... De bus naar de orthodontist doet er 3 keer zolang over, Dus alleen op de fiets is dan echt veel sneller. Net als alleen terug lopen van een vriendje in de buurt of snel even bij de supermarkt iets halen dat op is. Ik vergeet alleen steeds dat het bij ons thuis daarvoor vaak net even anders gaat. En zo'n week zonder goedziende papa in de buurt die deze verschillen meestal opheft, laat me voelen dat er toch echt een verschil is. Al heb ik de snoepjes die stiekem gepakt worden en die blik op de mobiele telefoon dan feilloos door. Ik mis weleens wat.

